

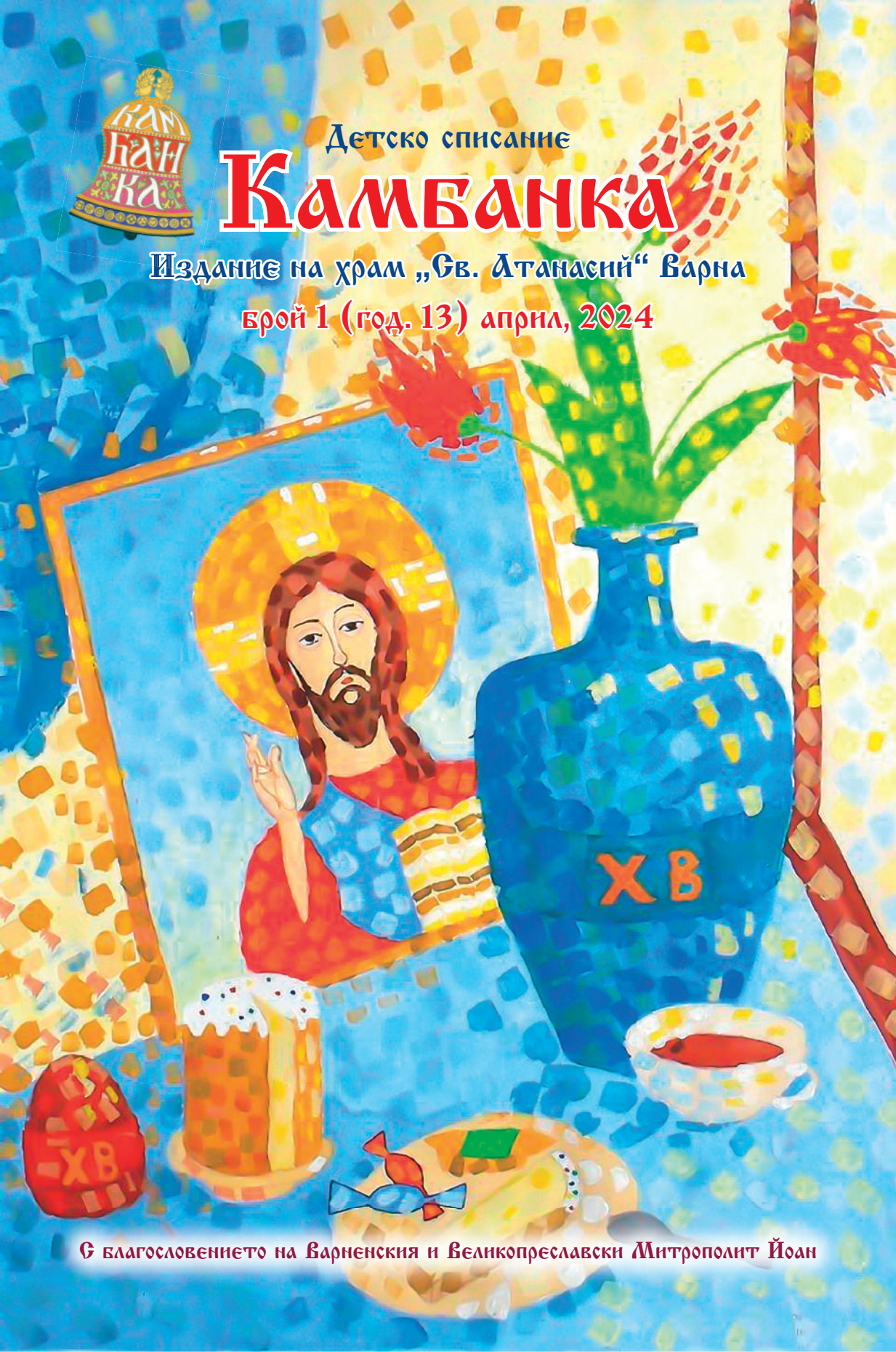

Детско списание

КамБанка

Издание на храм „Св. Атанасий“ Варна

брой 1 (год. 13) април, 2024

С благослoвeниeтo нa Вapнeнскиa и Вeликoпрeслaвски Митрoпoлит Йoaн

ВЕЛИК ДЕН

Звънете камбани, звънете
с лъчите на ведри зари!
Вест чудна възкресна носете
над родни поля и гори!

Възкресна Христос! В небесата
хор ангели пеят безспир.
Усмиват се будни цветята
в градините, в полската шир.

Звънете, камбани, звънете!
Отронвайте златни зрънца!
Най-светлата радост носете
на всички човешки сърца!

Автор:
Монахиня Валентина

Децата питат

ЗАЩО В ПРОДЪЛЖЕНИЕ НА 40 ДНИ СЛЕД ВЪЗКРЕСЕНИЕ ХРИСТОВО СЕ ПОЗДРАВЯВАМЕ С „ХРИСТОС ВОСКРЕСЕ“

Мили деца,
След като възкръснал, нашият Господ Иисус Христос започнал да се явява на своите ученици. Това се случвало на различни места. Той беседвал с тях и укрепявал вярата им. Апостолите, жените и най-близките от обкръжението на Христос ставали свидетели на възкресението Му. Изпитвали радост, придобивали сила. В продължение на 40 дни Спасителят бил с тях, докато се възнесъл на небесата. Оттук идва и тра-

дицията, християните да се поздравяваме с „Христос воскрес“ за същия период от време. Така ние ставаме съпричастни и вестители на славното Христово възкресение. Вярващите хора, където и да се срещнат, в продължение на 40 дни си казват: „Христос воскрес!“ и отговарят: „Воистину воскрес!“ Ние сме възприели да се поздравяваме, изричайки тези думи на църковнославянски, но може и с българското звучене: „Христос възкръсна!“, „Наистина възкръсна!“.

ставрофорен иконом Дончо Александров

„Камбанка“
ВИ РАЗКАЗВА...

УДИВИТЕЛНАТА ИСТОРИЯ НА ЛОНГИН СТОТНИК

Лечтите на стария войн
Горещото обедно слънце над Йерусалим мътно се отразяваше върху широкия връх на римското копие. Някога, неговият собственик го беше излъскал като огледало. Но сега, след участието му в много сражения, крайникът беше потъмнял, покрил се бе с дребни вдлъбнатини и драскотини – също като собственика на копието.. Нисък на ръст, набит, със силни ръце и широки гърди, той все още беше могъщ воин. Но бръчките на изветрялото му лице издаваха, че вече далеч не е млад, а грозният белег върху цялата му буза разкриваше, че по време на битките, воинът не криеше лицето си от враговете. Белегът стигаше чак до окото, което постоянно сълзеше, пречейки му да вижда ясно. Е, и при храбрите римски легионери все някога идва старостта. Макар че, далеч не са много тези, които доживяват до нея.

На този войник му провървя. Участвайки в много боеве, той заслужи уважението на своите другари и получи длъжността центурион („стотник“). Така в римската армия се наричаха офицери-

те, които командваха центурия, тоест стотина войници. Макар че отдавна бяха минали онези времена, когато той водеше своите войници в атака срещу разярените варвари. Сега младите войници покоряваха нови земи за Рим. А нашият центурион дослужваше своята служба тук, в отдалечения гарнизон в покрайнините на Империята. Казваше се Лонгин.

Под неговото командване служеха стотина войници, които охраняваха престъпниците в подземията на Преторията – резиденцията на римския управител. На пръв поглед, службата не беше трудна, но за боеви офицер – неприятна, понеже в задълженията на пазачите влизаше и изпълнението на смъртните присъди. През целия си военен живот Лонгин бе убивал много хора. Но едно е да победиш въоръжен враг в честен бой. И съвсем друго – да убиеш невооръжен, жалък човек. На центуриона не му харесваше онова, с което се налагаше да се занимава. Но срокът на военната му служба приближаваше своя край, а в касата на легиона се натрупаха достатъчно средства, за да може той да е заслужено да се пенсионира.

Лонгин си представи кайсиевата градина в имението на баща си, спомни си тънкия аромат, който се разнасяше из

цялата околност по време на цъфтежа на дърветата. Остана съвсем малко, докато най-накрая щеше да се върне там, откъдето тръгна за служба съвсем млад. Заради това си струваше да изтърпи унижителните задължения на тъмничния надзирател и палач, макар че дори не му се налагаше да прави нещо сам, а само да следи подчинените си да изпълняват всичко по наредения ред.

Така разсъждаваше Лонгин в средата на онзи априлски ден. Подпирайки се на копието, той присвиваше очи, изложил лицето си на ласкавото пролетно слънце. Жалко, че не можеше по същия начин да си затвори ушите, за да не чува стоновите на разпънатите над главата му престъпници. Нищо, съвсем скоро, ще слуша само чуруликането на птиците в градината на баща си. Най-мръсната част от работата вече е свършена: тримата осъдени вече са доставени на мястото на екзекуцията и са пригвоздени към кръстовете. Остана само да гони от тях любопитната тълпа, дошла да наблюдава чуждата мъчителна смърт и да чака нещастните да умрат от нетърпими страдания.

В какво беше виновен този Човек?

Старият воин отдавна вече не изпитваше състрадание към онези, които му се налагаше да убива. Но този път всичко беше различно. Единият от престъпниците, незнаяно защо, не му беше безразличен. С другите двама всичко беше ясно: разбойници, хванати за убийство, проляли чужда кръв заради пари. Такива центурионът беше екзекутирал много пъти, и

вярваше, че върши благо дело. Но Този, Третият... Може би на Лонгин му беше харесало колко смело се държа Той на съда пред прокуратора Понтия Пилата – човек, управляващ покорената от Рим Юдея. Никога до този момент, старият воин не бе виждал в хората такова мъжество. А и самият Пилат, изглежда се смути тогава, чувайки отговорите на този странен Подсъдим, с името Иисус. Все едно Той съдеше прокуратора, претегляйки на невидимия кантар тежестта на греха му, а не прокураторът решаваше – да живее ли Той, или да умре. По време на съда, Лонгин така и не разбра, за какво се налага да лиши от живот този смел Човек, в какво се състоеше вината Му.

После, когато вече водеха осъдените престъпници по пътя към мястото на екзекуцията, и всеки от тях трябваше да носи кръста си, Иисус постоянно падаше под тежестта на това дърво. Пребит от войниците в Преторията, той съвсем беше обезсилен. Лонгин присви сълзящото си око, внимателно огледа блъскаща се тълпа и избра от тях един по-силен човек. Центурионът му направи знак да се приближи, кимна на падналия Иисус и нареди на минувача да вземе кръста Му. Подчинените на Лонгин с почуда гледаха, как техният началник се грижи за някакъв Непознат, на Който дори му остават само няколко часа живот. Но да възразят на висшестоящ, не беше по правилата им. Още повече, че след няколко минути, центурионът се разпореди и тримата осъдени да бъдат пригвоздени към кръстовете, без да прави компромиси на никого.

Докато войниците делеяха помежду

си дрехите на езекутираните, Лонгин стоеше настрана. Не му трябваша жалките парцали, заради които войниците хвърляха жребий. Той обърна загорялото си лице към слънцето и се опитваше да мисли за предстоящата си оставка, за бащиния дом, за цъфтящата кайсиева градина. Но вместо това, в главата му постоянно се въртяха мисли за необикновения Човек, Когото нарекоха престъпник. И преди малко Лонгин собственоръчно изписа неговата вина върху табелката – „Цар Юдейски“. Никога още не му се беше налагало да езекутира някого, само защото народът го почиташе като цар. А този Иисус, наистина, по време на съда се държеше като цар, предаден от своите поданици. В Него имаше толкова достойнство и вътрешна сила, че дори прокураторът, посочвайки го, с изумление възкликна: „Ето – човекът!“.

Но не така разсъждаваха юдеите, дошли на мястото на езекуцията:

– Хей, ако наистина си Син Божий, покажи ни силата Си – слез веднага от кръста! Не можеш ли?.. Така е!

– На другите помагаше, а на себе си не може да помогне. Какъв Син Божий си ти?

– Направи чудо, Царю юдейски! Спаси Себе Си от смъртта! Тогава ще ти повярваме!

На Лонгин му бяха противни тези хора с тяхна неразбираема злоба. Защо се подиграваха на Онзи, Който и без това умираше в мъчения? Как може да се присмиват на чуждото страдание?

Центурионът решително направи крачка напред и размахна копието си.

Острият накрайник описа широк полукръг пред лицата на побеснялата тълпа, сякаш очертавайки невидима линия, която не биваше да прекриват. Тълпата се оттегли назад и за момент замлъкна. Но отново се изпълни с викове и ругателства.

А Лонгин погледна Онзи, към Когото бяха насочени всички тези викове. „Син Божий... Цар Юдейски...“ Кой си Ти всъщност? И какво толкова си сторил, че твоите съплеменници така те мразят? – мислеше си той, търкайки сълзачното си око. Всъщност, това вече нямаше никакво значение. Който и да беше езекутираният, остана му да живее съвсем малко.

Кой си Ти, Иисусе?

През това време, войниците приключиха с разделянето на дрехите. Нямаше какво друго да правят. За забавление и те започнаха да се присмиват над Онзи, Който умираше на кръста под табелката с надпис „Иисус Наз-

орей Цар Юдейски“. Лонгин сърдито намръщи веждите си и им се провикна:

– Млъкнете! Римските войници не трябва да се държат като тези хора! По-добре ги прогонете по-надалече, от тези викове вече ми пищат ушите.

Но едвам войниците изпълниха наредбата, когато поток от ругателства върху Иисус започна да излива разпнатият до него разбойник:

– Нали възкресяваше мъртви, нали Ти можеш всичко?! Защо сега не искаш да покажеш на какво си способен? Спаси Себе си и нас! Но Ти просто не можеш да го направиш! Значи истина казват за Теб, че си

лъжец и самозванец!

Лонгин въздъхна. Явно този прокълнат ден никога нямаше да свърши и безумните викове непрестанно ще се чуват от всички страни. Той вече беше готов да удари разбойника по лицето с дръжката на копието си, за да млъкне. Но го изпревари другият, висящ на кръста разбойник:

– Престани, братко! Нима и от Бога не се боиш, когато и ти си осъден на същата смърт? Ние с теб получаваме заслужено-то. А този Човек не е сторил нищо лошо.

Неговият съмишленик млъкна, не очаквайки такива думи от своя приятел. А онзи се обърна към Исуса:

– Господи, помени ме, когато дойдеш в Царството Си!

Исус, без да си вдига главата, му отговори:

– Истина ти казвам, днес ще бъдеш с Мен в рая.

Лонгин слушаше този разговор между умиращите на кръста и не разбираше, какво се случва в момента в душата му. „Господи... Царство... Днес ще бъдеш с Мен в рая...“

Кой си ти, Исусе? Кого се налага да екзекутирам непосредствено преди края на военната си служба?

Исус извика с висок глас:

– В Твоите ръце, Отче, предавам духа Си! – и изричайки това, умря.

В същия момент земята се разтресе, слънцето на небето се помрачи така, все едно настъпи нощ. За много хора в Йерусалим, това навярно изглеждаше като природно явление. Но центурионът Лонгин беше готов да се закълне, че земетресението се случи точно в онзи момент,

когато Исус предаде духа Си на кръста.

Потресен от всичко видяно, той възкликна:

– Наистина, син Божий е бил този Човек!

Обикновено, осъдените умираха на кръста в продължение на много часове. Но следващият ден беше събота – свят ден при юдеите. И техните началници помолиха Пилат да ускори екзекуцията, за да свалят телата от кръстовете преди залез слънце. Изпълнявайки нареждането на прокуратора, Лонгин заповяда на войниците си да пребият пищялите на двамата разбойници, след което, страдащите

умряха. Но при Третия разпнат, той не допусна своите войници – нали Исус вече умря. Обаче, според приетия в римските войски обичай, пазачите трябваше да се убедят в смъртта на осъдените.

Лонгин се приближи до кръста, на който безжизнено висеше тялото на Исус. Замисляйки

се за секунда, центурионът замахна копието и с бърз, и точен удар прониза Исус точно в сърцето. От раната му пръсна кръв и вода, капките попаднаха точно в болното око на Лонгин. Той избърса лицето с дланта си. И, изведнъж окото му прогледна ясно – сълзите от старата рана повече не замъгляваха погледа му! Лонгин не разбираше, как може да се е случило това. Той премигна няколко пъти, за да се увери, че не просто му се е сторило. Но не, окото му беше напълно здраво и не сълзеше повече. Войниците с почуда гледаха премигващия центурион в очакване на неговите разпореждания.

Чудото при гробницата

Екзекуцията приключи, и тримата осъдени бяха мъртви. Обикновено телата на престъпниците се хвърляха в изоставената каменоломна, която се намиреше наблизо, точно зад хълма. Но за тялото на Исус дойдоха някакви уважавани в града юдеи с разрешение за погребение от самия Понтий Пилат. Такива случаи никога не е имало през цялото служение на центуриона. Но работата на войника е да изпълнява нарежданията, а не да се замисля за причината им.

Лонгин позволи на дошлите да свалят тялото от кръста и да го погребат в намиращата се наблизо пещера. Войниците вече се канеха да се връщат в казармата, но изведнъж, нова група

юдеи прегради пътя им. Това бяха първосвещениците, придружени от своите слуги.

– Центурионе, имаме към Вас молба за малка услуга, за която сме готови щедро да заплатим. Бихте ли могли да поставите войниците си на стража пред пещерата, където преди малко погребяха Исус? Притесняваме се, че неговите ученици ще откраднат тялото Му, и бихме искали римските войници през следващите две нощи да пазят пещерата.

Лонгин погледна в очите на говорещия с него първосвещеник и се усмихна:

– Дали те разбрах правилно? Ти искаш моите войници да пазят Умремия две нощи и си готов да платиш за това?

– Да, господине. Точно за това Ви моля. Ние вече бяхме при прокуратора и той разреши, ако Вие се съгласите. За тези две нощи ние ще Ви платим месечното Ви възнаграждение.

– Хм... никога досега не съм виждал такива глупаци – Лонгин с насмешка продължи да оглежда дошлите при него. – Прочее, щом имате излишни пари и началството е разрешило, моите момчета няма да са против да си отпочинат тук няколко дена. Да се пази мъртвец, не е кой

знае каква работа.

Но центурионът сгрещи. Това, което се беше случило с тях на третата сутрин пред гроба, той и неговите войници никога не биха могли да забравят.

Когато срокът на дежурството, за който се бяха разбра-

ли, свърши, при пещерата наистина дойдоха учениците на Исус. Но никой не се съмняваше, че те биха могли да откраднат тялото на Исус – това беше просто нелепо. Това бяха две жени. Тънките им ръце не биха могли дори просто да отместят камъка, затворил входа в пещерата. Ето от кого се страхуваха първосвещениците толкова, че бяха наели въоръжена охрана!.. Лонгин си спомни притеснения им вид и криво се усмихна. „Няма какво да се каже, храбреци! Уплашиха се от две слаби жени!“. Лонгин се разпореди да свалят охраната. Войниците вече се канеха да тръг-

ват, когато изведнъж, се чу страшен грохот, земята отново се разтресе. Големият камък се търкулна от входа, все едно беше кълбо от суха трева.

От изненада, войниците присвиха очите си. А когато ги отвориха, видяха Ангел. Той беше седнал върху отваления от входа камък и сияеше като мълния, а дрехите му бяха бели, като сняг.

От тази страшна гледка римските войници изтръпнаха. Те застинаха като мъртви и не можеха да помръднат нито с ръцете, нито с краката си. Ангелът се обърна към жените и каза:

– Не бойте се, знаей, че търсите Иисуса Разпнатия. Няма Го тук – Той възкръсна, както ви беше казал. Елате да видите мястото, където лежеше Господ, и побързайте да разкажете на учениците Му, че Той възкръсна от мъртвите и ще ви чака в Галилея; там ще Го видите.

След като излязоха бързешком от гробницата, жените

се затекоха да съобщят на останалите ученици на Иисус радостната вест. А Лонгин, след като едвам се съвзе от видяното, веднага отиде с войниците си в Преторията и съобщи на Понтий Пилат за всичко, което се беше случило.

Скоро при Лонгин отново дойдоха първосвещениците.

– Центурионе, бяхме Ви обещали месечното възнаграждение за две нощи стража. Сега Ви предлагаме годишното Ви възнаграждение. Само че трябва да разкажете на всички, че учениците на Иисус са

откраднали тялото му, докато Вие с войниците сте били задрямали на поста си. И на никого не казвайте какво, всъщност, сте видели. Това е изгодна сделка, съгласни ли сте?!

Лонгин ги изслуша, по навик разтърка белега на лицето си, и без да бърза, започна да говори:

– Вие ми предлагате за тези жалки пари да ви помогна във вашата война с Онзи, на Когото служат Ангелите. Вие ми предлагате да стана Негов враг и да кажа лъжа за Онзи, Който победи самата смърт. И наричате това изгодна сделка? Виждам, че съм сте обезумели. И само заради това ви

прощavam дързостта. Махайте се, докато не съм наредил на войниците си да ви изхвърлят оттук.

– Центурионе, помислете си добре! Ние вече разговаряхме с прокуратора Понтий Пилат и той под-

крепи нашата молба. Бъдете благоразумен и Вие. Не е добре за нас да се караме, та нали е по-добре да бъдем приятели.

– Приятелството в лъжите не веща нищо хубаво. Явно все още не сте разбрали, срещу Кого се опитвате да водите война, и затова говорите глупости. Но аз видях с какви сили Той се разпорежда. И сега съм готов да се скарам с целия свят заради приятелството с Иисус. А вие сте обречени във войната си срещу Него. Идете си и не ми хавете времето с празни приказки.

След Възкресението

Скоро след това стотникът Лонгин подаде молба за предсрочна оставка. Имаше слухове, че в града е намерил учениците на Иисус и станал един от тях. Също така се говореше, че той смело свидетелствал сред народа за възкресението на Иисус, и никой от юдеите не можел да му възрази. И какво можеш да възразиш на онзи, който сам прониза сърцето на Иисус на кръста, а след това видя Ангел пред празния Му гроб?

След като най-накрая получи оставката си, Лонгин замина за имението на баща си. За спомен от службата си, той взе само накрайника на онова същото копие, което беше докоснало сърцето на Иисус.

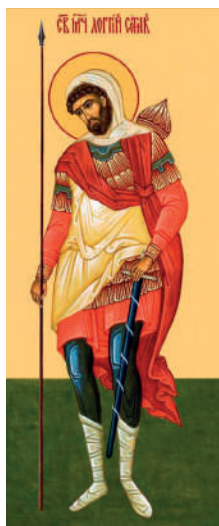
Чакаше го дълъг и нелек път. Той още не знаеше, че първосвещениците се бяха

наговорили срещу него. Че бяха платили на Понтий Пилат много пари и щяха да постигнат своето – да издействат смъртна присъда за стотника. Прокураторът ще изпрати след него отряд войници, които ще трябва да доставят в Йерусалим главата на Лонгин. И той ще стане един от християнските мъченици, отдали живота си за проповядване на Евангелието.

Но всичко това щеше да се случи после. А сега, бившият центурион пътуваше за родната Кападокия. Но мислите му вече не бяха за ароматните кайсиеви градини. Той мислеше за това, как ще разказва на хората за Божия Син, Който стана Човек, умря на Кръста и Възкръсна. За това, как само една капка от кръвта на Иисус изцели болното му око. За това как от срам го боли сърцето всеки път, когато той си спомни как удари с копието сърцето на Сина Божий.

Автор: Александър Ткаченко
Превод от руски език: Вера Рачева

Лонгин приел свето Кръщение заедно с двамата войници, които пазели пред пещерата. Завърнал се, като взел и тях в имението на баща си в Кападокия. Заживял там в пост и молитва, свидетелствайки за възкресението на Христос. Еврейските началници не могли да се примирят с това и успели да издействат смъртна присъда по лъжливи обвинения за Лонгин и двамата войници. Присъдата била изпълнена, а главата на Лонгин била занесена в Йерусалим и хвърлена някъде

извън града.

След време една жена от Кападокия ослепяла. С помощта на сина си отишла в Йерусалим на поклонение. Синът ѝ починал внезапно, а тя в съня си била посетена и утешена от Свети Лонгин. Водена невидимо от него, тя намерила главата му и щом я докоснала, прогледнала отново. Погребала я заедно с тялото на сина си.

Честваме паметта на свети мъченик Лонгин стотник на 16 октомври.

Мъдростта на децата

ВЪЛШЕБНАТА ХРАЛУПА

Расло порасло едно дърво с вълшебна хралупа. Там в хралупата живе-ели чудо мравки. Веднъж вътре вле-тяла една нахална сова и изляла част от мравките, а останалите изплашила и изгонила. Заживяла в тази хралупа совата и чула как някой чука. Погледнала навън – нямало никого. Но някой продължавал да

чука. Погледнала зад брезичката – и там нямало никого. Всъщност чукало нейното сърце, защото совата била зла, а сърцето ѝ било добро. То чукало и казвало: „Пусни мравките, пусни мравките!“

Тревожно ѝ било на совата да живее в чуждата хралупа и тя няма да намери покой, докато не послуша гласа на своята съвест.

Даниил, 4 години

Интересно!

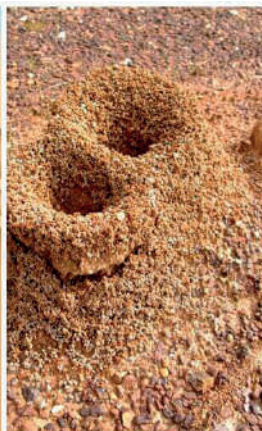
В мравешкото семейство има строга организация и всяка мравка се труди за благо на цялото семейство. Мравките имат много професии - войници, разузнавачи, пастири, строители, детегледачки, лекари, боклукчий и други. И вършат всичко без началници.

Едва през 1871 година изследователите потвърдили, че мравките подготвят запаси с храна за през зимата. А цар Соломон

в своите притчи (книга от Стария Завет на Библията), написани 1000 години преди раждането на Христос е знаел за това и го е описал:

„Иди при мравката, ленивецо, виж нейната работа и бъди мъдър. Тя няма нито началник, ни настойник, нито заповедник; но приготвя храната си лете, събира през жътва храната си.“

Устройство на мравуняка

СВЕТИ ЛУКА ВОЙНО - ЯСЕНЕЦКИ

Чества се на 11 юни

Колко важни събития могат да се вместят в един човешки живот? Колко добри дела е способен да направи един човек за годините, които са му отпуснати?

Различно е. Едни успяват повече, други – по-малко. Някои върват през живота си така, сякаш са тръгнали на весела разходка, оставяйки важните и добри дела да почакат. Ала става и така, че най-обикновен на вид човек, изведнъж се превръща в приказен юнак и започва да върши истински чудеса, макар и без вълшебна пръчица, но имайки желязна воля,

остро око и твърда ръка, и най-важното – милостиво сърце, което е отзивчиво за чуждата болка и желае да помага на хората на всяка цена. На такъв човек Бог дава сили да прави на другите толкова добро, че после за него да се разказват легенди, пишат книги, снимат филми. А в Църквата да го прославят за светец!

Именно така живял земния си живот един удивителен човек — свети Лука (Войно-Ясенецки).

Неочаквано решение

В град Киев живеело момче на име Валентин. То не мечтаело да стане нито лекар, нито монах, нито професор, нито епископ, но пък много обичало да рисува и, разбира се, мечтаело да стане художник. Валентин завършил Киевското ху-

дожествено училище и заминал за далечния германски град Мюнхен, за да учи тайните на художественото майсторство при един знаменит професор. А после... После изведнъж се върнал в Киев и започнал да учи медицина! Близките му недоумявали защо и как така? Ами този огромен худо-

жествен талант, годините рисуване къде отиват? Ала отговорът, който дал Валентин, изумил всички – дори повече, отколкото самия му избор:

„Нямам право да се занимавам с това, което ми харесва, а трябва да се занимавам с това, което е полезно за страдащите хора.“

Така Валентин Войно-Ясенецки станал студент по медицина. В четвърти курс отново удивил всички: и роднини, и препо-

даватели, и студенти, като заявил, че ще стане селски лекар. Тъй като бил отличник, в университета му предложили място на преподавател по анатомия, но той не искал и да чуе за това. За да се подготви по-добре за бъдещата си нелека работа, започнал ежедневно да посещава градската болница и да лекува бедните. Понякога в болницата нямало място за новопостъпилите и Валентин се разпореждал да ги водят в ...дома му, където майка му настанявала пациентите, готвела им и се грижела за тях, а той ги лекувал. Така започнала кариерата му на лекар, която продължила много десетилетия.

През 1904 г. той заминал като доброволец в покрайнините на град Чита. Там станал военно-полеви хирург, срещнал медицинската сестра Анна Ланска и се оженил за нея.

Как Валентин изцелявал слепите?

Една от най-страшните болести за хората на село по онова време била болестта-ослепителка, както я наричали селяните. Медицинското име на тази болест е трахома. Хората се разболявали от нея, защото печките в селските домове нямали димоотводни тръби и димът оставал в помещението, сякаш е наложен огън в стаята. Отваряли вратата да се проветрява, но димът успявал да нанесе много вреди:

стените и таваните се покривали със сажиди, но най-тъжното било, че от дима очите на хората започвали да сълзят, да болят, а после настъпвала слепота. Хиляди селяни страдали от трахома.

Валентин решил да им помага, поради което започнал работа в очна клиника, където задълбочено изучавал методите на лечение на болестта. Там той правел на ослепелите бедняци операции на очите и хората проглеждали. Имало такъв случай, когато след операцията,

прогледнал един юноша, който бил загубил зрението си, още докато бил малък и поради това изкарвал прехраната си като просяк. И знаете ли какво направил този прогледнал юноша? Събрал от целия окръг бездомните слепци и довел всички при младия лекар. Слепите вървели след изцеления момък, като вагони след локомотив. И, разбира се, Валентин върнал и тяхното зрение.

Друг път той излекувал от слепота цяло семейство - мъж, жена и четирите им деца. След операцията едно от децата, на девет години, за пръв път видяло света, който познавало само по звуците и миризмите, и на пипане. Когато застанало пред коня, с който го били довели, момчето не го познало, но след това започнало да го докосва с ръце и извикало радостно:

Ама, това е нашият Миша!

Доктор с кръст на гърдите

Минали години. Валентин станал опитен лекар, спасил живота на хиляди хора. По време на Руско-японската война оперирал ранените войници направо на бойното поле. Написал няколко научни трудове, получил почетното звание доктор на медицинските науки.

След революцията в Русия, на власт дошли хора, които не вярвали в Бога и по всякакъв начин се борили срещу Църквата: затваряли храмове, изхвърляли камбаните от камбанариите, сваляли иконите от стените и ги изгаряли. Свещениците били преследвани, оскърбявани, нападали ги на улицата, арестували ги без вина, пребивали ги и ги убивали. В такова страшно време уважаваният от всички лекар и преподавател Валентин Феликсович Войно-Ясенецки изведнъж отново удивил всички.

Един ден той се появил в болничния коридор облечен в расо и с голям кръст на гърдите. Валентин бил станал свещеник. Да сториш подобно нещо в тези времена на преследвания на вярващите, било или безумие или проява на огромна смелост. Валентин Феликсович със сигурност не бил безумец.

От този момент нататък, той ходел в свещенически одежди и в болницата, и на лекции в университета. Преди всяка операция отец Валентин се молел, благославял болните, рисувал кръст на тялото им с йод и едва след това пристъпвал към

операцията. На стената на операционната висяла икона на Спасителя.

Управляващата власт никак не харесвала всичко това. И ето че един ден, в болницата пристигнала заповед да бъде махната иконата от операционната. В отговор на това главният лекар Войно-Ясенецки свалил халата, облякъл расото и напуснал болницата. Казал, че ще се върне едва тогава, когато закачат иконата на мястото ѝ. Разбира се, му било отказано. Но скоро след това в болницата довели съпругата на градоначалника, която спешно трябвало да бъде оперирана. Тя за-

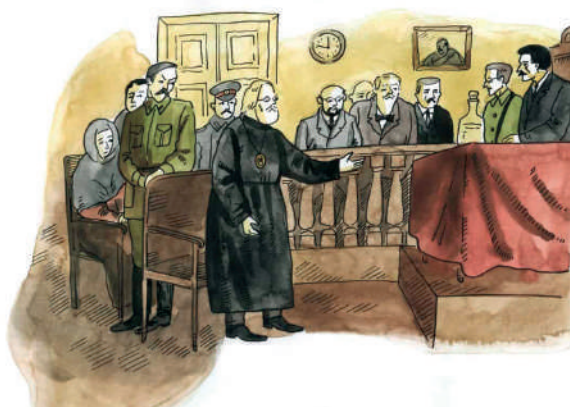
явила, че иска операцията да бъде извършена само и единствено от отец Валентин. Нищо друго не оставало, освен да закачат иконата на Спасителя обратно на стената на операционната.

Удивителната смелост на един свещеник

Смелостта на свещеника-хирург сякаш нямала граници. За да помогне на другите, той винаги бил готов на риск, даже пред лицето на смъртна опасност. Веднъж го извикали в съда по делото на лекари, които били обвинени, че нарочно лекуват лошо войниците в болницата. Разбира се, това били измислени обвинения, защото лекарите давали всичко от себе си за пациентите.

Като знаели, че никой няма да се застъпи за тях, се приготвили за неминуема смърт. Но когато предоставили думата на професор Войно-Ясенецки, той неоспоримо

доказал, че лекарите не са виновни. Главният обвинител на име Петерс, виждайки, че губи делото, се нахвърлил на самия отец Валентин със следните думи:

— Кажете, попе и професоре Ясенецки-Войно, как така нощем се молите, а през деня режете хората?

— Аз режа хората, за да ги спася, а в името на какво Вие режете хората, господин обществен обвинителю? — отвърнал той.

Залата избухнала в смях.

Петерс не се предавал:

— Как така вярвате в Бога, попе и професоре Ясенецки-Войно? Нима сте виждали своя Бог?

— Наистина не съм виждал Бога, гражданино обществен обвинител. Но много пъти съм оперирал мозъка и, отваряйки черепната кутия, никога не съм виждал там и ум. И съвест също не съм намирал там.

Петерс преbledнял от злоба. Председателят на съда с всички сили зазвънил със звънчето, призовавайки присъстващите към ред. Но цялата зала се смеела от сърце, слушайки как ловко и умно свещеникът-хирург отговарял на лукавите въпроси на болшевика. Делото с лекарите се провалило с гръм и трясък. Разбира се, такава смелост на Божия служител не можела дълго да остане ненаказана. Наближавал денят, в който професорът-свещеник щял да бъде арестуван без вина и хвърлен в затвора.

11 години в затвори и лагери

През 1923 година отец Валентин приел монашески постриг и получил ново име — Лука. Скоро след това, тайно бил ръкоположен за епископ — това е висша степен на свещенството в Църквата. А седмица по-късно бил арестуван по нелепо обвинение. В затвора се оказал редом с крадци, бандити и убийци. Ала и тук станал защитник на онези, на които им било особено тежко. Лекувал болните затворници, облекчавал страданията им. Веднъж в затвора хвърлили млад крадец, който нямал връхна дреха и умираше от студ. Свети Лука го наметнал със своето палто. След това дори крадците започнали да се отнасят с уважение към него.

Съдът определил епископ Лука да бъде изпратен на заточение. Влакът бил готов да потегли, но още дълго време локомотивът не можел да помръдне от мястото си. Как така? Много хора, които обичали свети Лука, разбирайки, че ще бъде изпратен някъде надалеч, дошли на гарата и легнали на релсите пред влака.

Когато пристигнал в град Енисейск в Сибир, свети Лука отишъл направо в болницата, представил се на завеждащия лекар и помолил за разрешение да оперира пациентите. Завеждащият го погледнал внимателно. Пред него стоял мъж, прекарал няколко седмици в затвора, обличен с мръсна скъсана шуба, небръснат, мръсен, с лош мирис. И първата му мисъл била как да се отърве от този човек. Завеждащият проявил хитрост и рекъл:

„Знаете ли, имам лоши скалпели. Не са подходящи за работа, особено за специалист от Вашия ранг“. Но хитростта не дала желанния резултат: странният гост помолил да види скалпелите и щом ги видял, познал марката, и с радост заявил, че са много добри. Завеждащият бил принуден да разреши на странния доктор да прави операции, тъй като хирургите в болница-

та били крайно недостатъчни.

Предстояла сложна операция. Едва започвайки я, само с едно рязко и стремително движение, доктор Лука разрязал със скалпела коремната стена на болния. Завеждащият бил ужасен: „Месар! Ще заколи болния» - му минало през ума.

Свети Лука забелязал притеснението му и го успокоил: „Не се безпокойте, колега, имам твърд аръка и съм свикнал да правя разрезите бързо. Доверете ми се!". Операцията минала превъзходно. Лекарите от Енисейската болница се възхищавали неведнъж на виртуозните методи на работа на епископа-хирург.

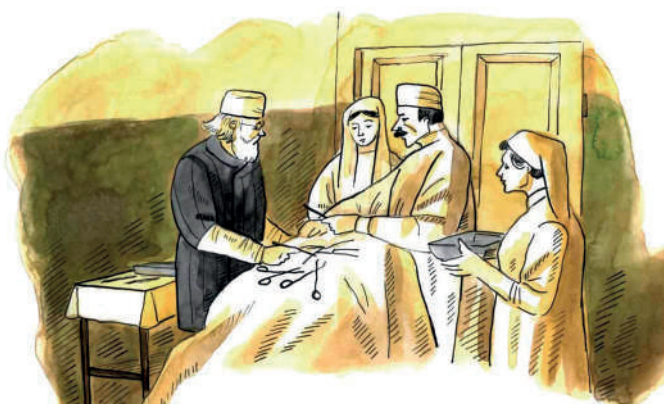
„Това не са мои методи, — възразявал Лука, — а методите на хирургията. Просто пръстите ми са много добре тренирани. Ако ми дадат книга и ме помолят да разрежа със скалпела точно определен брой страници, ще разрежа именно толкова и нито лист повече". Веднага му донесли книга, чиито страници били, сякаш нарочно, много тънки, но епископ Лука опипал хартията, проверил остротата на скалпелите и с едно уверено движение направил среза. Преброили страниците — срязани били точно пет, както го били помолили.

Веднъж обаче, изпратили епископ Лука на заточение „на Ледовития океан!". Така крещял в злобата си началникът, който решавал неговата съдба. Не в самия океан, разбира се, но на крайбрежието му и там нямало никакви болници. По-надалеч нямало къде да изпратят човек, освен на Северния полюс.

Навярно там, на брега на студения океан, свети Лука би загинал, но милостивият Бог го спасил чрез човек, от когото най-малко можело да се очаква помощ. Младият милиционер, който конвоирал владиката, разбрал, че го води на истинска смърт. Той го съжалил и вместо на

брега на океана, го завел в селището Плахино, което се намирало на 200 км от Полярния кръг. Там имало три къщи и в едната настанили епископа. Капаците на прозорците били от лед, на прага на къщата и в стаята имало

купчина сняг, която никога не се разтапяла, в стените имало процепи, през които влизала дневна светлина и студ. Денонощно поддържаната желязна печка никога не успявала да стопли помещението.

Случаят с медала

Започнала Великата Отечествена война и заточеният епископ бил назначен за главен хирург на болницата в Красноярск, а после — за консултант на всички красноярски болници. Той оперирал и върнал към живот хиляди ранени войници. И станал вероятно единственият човек в света, комуто военните отдавали чест с вдигнат крак.

След победата, когато тържествено му връчвали медала „За доблестен труд във Великата Отечествена война 1941–45", Войно-Ясенецки отново възхитил всички. В отговор на поздравленията, той произнесъл такава реч, от която на управляващите им настръхнали косите: „Върнах живота и здравето на стотици, а може би и на хиляди ранени, и вероятно можех да

помогна на много други, ако не ме бяхте заловили без причина и не ме бяхте влачили по затвори и заточения единадесет години. Колко време е загубено и колко хора не са спасени, но не по моя вина". Човекът, който връчвал наградата, подчертал, че трябва да се забрави вече миналото и да се живее в настоящето и бъдещето, ала владиката отвърнал: „Извинете ме, но няма никога да забравя това!"

Кое е най-важното в живота?

Свети Лука цял живот съчувствал на чуждата беда. За книгата „Очерци по гнойна хирургия", станала учебник за всички студенти по медицина, той получил Сталинска премия - огромна парична награда. По-голямата част от парите, той дарил за децата, които пострадали от войната. Освен това организиран обеди за бедняци и изпращал пари на свещениците, пострадали от болшевишката власт. Веднъж той видял на стълбите на болницата едно девойче с малко момченце. Разбрал, че бащата е починал, а майката е настанена за дълго лечение. Взел децата в дома си, наел детегледачка и тя полагала грижи за тях, докато майката не излязла от болницата.

През 1956 година архиепископ Лука

напълно ослепял. Но там, където е безсилна медицината, започва да твори чудеса силата Божия. Ослепелият свети Лука продължавал да приема болни, молейки се за тяхното излекуване. Много хора оздравявали по неговите молитви и после разказвали за чудото. Той продължавал да отслужва литургии уверено, знаейки всичко наизуст. По време на службите никой не можел дори да предположи, че епископът е напълно сляп.

Свети Лука починал в Симферопол, рано сутринта на 11 юни 1961 година - неделя, в деня на Всички светии, просияли в Руските земи.

Колко добри дела може да направи човек през годините, които са му отпуснати от Бога? Сигурно не е важно, а и свети Лука едва ли ги е броил. Той просто винаги и навсякъде е помагал на тези, които са имали нужда от помощ.

И тези простички негови думи днес звучат като завещание към всички нас: „Най-важното нещо в живота е да правиш добро. Ако не можеш да правиш за хората голямо добро, то тогава се постарай да правиш поне малко.“

Автор: Александър Ткаченко

Илюстрации: Екатерина Гаврилова

Превод от руски език: Йоанна Калешева

Интересно!

Знаете ли кои са думите, които Господ отправя към своите ученици и народа най-много пъти?

Той казва: „**Не бойте се**“

Именно тази кратка фраза се среща най-много пъти в текстовете на Евангелието.

„Не бойте се: от много врабчета вие сте по-ценни.“ (Лука 12:7)

„Но Той им рече: Аз съм; не бойте се!“ (Йоан 6:20)

„И не бойте се от ония, които убиват тялото, а душата не могат да убият;“ (Матей 10:27)

„Иисус, щом чу тия думи, казва начал-

нику на синагогата: не бой се, само вярвай.“ (Марк 5:36)

„Не бой се, малко стадо! Понеже вашият Отец благоволи да ви даде царството.“ (Лука 12:32)

„Иисус, като се приближи, допря се до тях и рече: станете и не бойте се!“ (Матей 17:37)

И още, и още...

Свети Лука Войно – Ясенецки, изпълнен с вяра и любов към Христа, казвал:

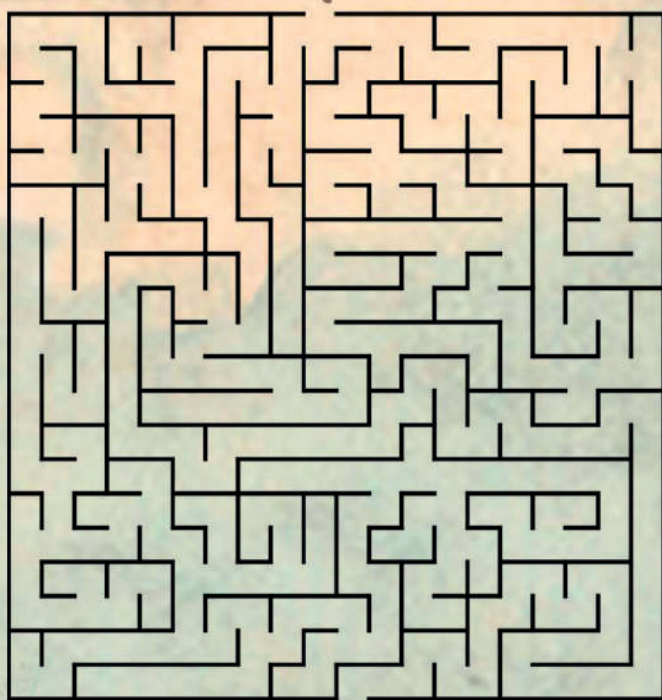
„И знайте, и вярвайте - малкото стадо Христово е непобедимо, нищо не можеш да му причиниш, то от нищо не се бои.“

Лабиринт

Намерете пътя на младия доктор Валентин (бъдещия Свети Лука) от град Киев до град Чита, където създава семейство с медицинската сестра Анна

Подготви: Данаил Стаматов

ИКОНИ ЗА НЕЗРЯЩИТЕ ХОРА

Единственият начин по който незрящите могат да възприемат иконите е да си представят образите им, като ги докосват. Иконата е образ-посредник, който съединява светове. Материалите, от които се създават релефните икони са дърво, керамика, гипс, метал.

Незрящата Анастасия е на 17 години. След като прочита листа с информация, написана на Брайловата азбука, тя знае пред образа на кой светец е застанала. След това докосва първо плахо релефното изображение на светеца и постепенно забързва движенията си, като все повече започва да се усмихва. Споделя, че когато докосва рисуваните икони, за съжаление на може да разбере нищо от изображението, а когато докосва релефната икона усеща всичко – гънките

на тъканта на дрехата, тесните очи, даже високия ръст на светеца. В случая това е свети Алимпий.

В много храмове в Русия и Украйна има икони за незрящи.

Традицията на релефната икона е много древна. В раннохристиянското изкуство са съществували даже статуи с образите на Христос и апостолите.

Релефните икони във Византия ги е имало винаги – направени от дърво, мрамор или кост. Имало и традиция да изготвят релефни икони от восъчна паста, напомняща глина или пластелин, в която влагали частичка

от мощи и така освещавали материала, както и самата икона, направена от него.

В Европа до храмовете често има техни малки тактилни модели, които помагат на незрящите хора да „видят“ сградата.

МОЛITBA

Скъпи деца,
Един от най-почитаните светии в църквата е свети великомъченик Георги Победоносец. Той бил военен, млад човек с голяма възможност да израства в службата си, но когато поискали да предаде вярата си, отказал. Понеже защитил вярата си, Господ му дал голяма сила - и след отминаването от този живот да помага на хората. Онези,

които сърдечно са отправяли молитви към него, знаят, че отговорът не закъснява. Така, както се пее в хвалебната песен за свети Георги, той е защитник, освободител, лекар. На всекиму според нуждата се отзовава. Тропарът се пее на празника на свети Георги, който отбелязваме на 6 май, но може по всяко време с тези думи да му се молим за спасение на нашите души.

ТРОПАР НА СВЕТИ ГЕОРГИ:

Като освободител на пленниците
и на бедните защитник,
на немощните - лекар,
на царете - поборник,
победоносни великомъчениче
Георги,
моли Христа Бога да се спасят
нашите души!

подготви: ставрофорен иконом
Дончо Александров

Интересно!

Един български светия, живял по времето на цар Борис-Михаил също като свети Георги победил един змей. Това бил Свети Михаил воин. Той загинал след битката със змея от раните си, когато бил

едва на 25 години. Чествуваме паметта му на 22 ноември. По време на второто българско царство цар Калоян пренесъл мощите му в Търново, но по време на османското робство те изчезнали.

МЪРЗЕЛИВКА

Африканска народна приказка

Редно семейство расла девойка на име Догбе. Тя имала много братя и сестри. Всички деца според силите си помагали на родителите на полето и в къщи. Само Догбе не знаела да прави нищо и не искала да се научи на нищо. Така станала мързеливка. Тя пораснала и станала много хубава девойка.

Един момък обикнал Догбе за нейната хубост и дошъл да се сватоса за нея. Но родителите на Догбе не я дали – ка-

зали му, че той няма да сполучи с такава жена. Тя няма да му приготви нито акаса*, нито палмово вино, защото не знае да прави нищо. Момъкът си отишъл, а оскърбената Догбе заплакала горчиво. Плакала цял ден и легнала да спи със сълзи на очи. А на сутринта станала и помолила майка си да ѝ помогне да се избави от мързела, да се научи да работи.

– Научи се първо да приготвяш храна, дъще. Ето например акаса. Никак не е мъчно да я приготвиш. Вземи царевича, натопи я през деня във вода, след това я

счукай, събери цялото брашно и го залей с вода. Триците ще изплават отгоре, ти ги обери от останалото брашно, а тестото сложи да се вари, доливай в него вода и го бъркай през цялото време. Когато тестото изплава отгоре, значи се е сварило. Можеш да правиш от него хлебчета, да ги завиваш в листа и да ги отнасяш за продан на пазара.

На следния ден Догбе, още щом се събудила, взела от баща си пари, купила царевича и почнала да прави от нея хлебчета, както я научила майка ѝ. А после ги за-

несла за продан на пазара. Така правила тя всеки ден и спечелила доста пари. Веднъж момъкът, който се сватосвал за Догбе, отишъл на пазара и си купил там няколко хлебчета. Те му харесали. Взел да разпитва кой е приготвил тия вкусни хлебчета и много се зарадвал, когато научил, че били хлебчетата на Догбе. Скоро той се оженил за Догбе. Младите били много щастливи и мъжът не можел да се нарадва, че има такава трудолюбива жена.

Този младеж от племето Еве е написал имената на любимите си плодове на своя език. Прочети ги, използвайки подсказките.

А сега напиши името на ястието „АКАСА“ на езика на племето Еве. Всички букви, които са ти необходими, са в табличката по-горе.

А К А С А

— — — — —

За да разбереш какво представлява ястието Акаса, отиди на страница 27 и реши загадката.

ОТЕЦ ЕВСТАТИ ЯНКОВ

Протоиерей Евстати Янков е един от най-почитаните и обичани свещенослужители и в родното му Чепеларе и на много места в страната и чужбина. Посветил живота си на Бога и на ближните. За това копнеела душата му още от детинство. Бил любим духовен наставник, а проповедите му се слушали със затаен дъх и често и с насълзени очи. По неговите молитви са изцерени много мъже, жени и деца от цялата страна. Наричат го - българският отец Йоан Кронцадски.

Роден е в Чепеларе на 20 август 1886 г. като първо дете в семейството на Янко и Мария Евстатијеви. Баща му имал общарски дюкано-работилница. От страна на майката произхожда от свещенически род. На 24 август Евстатий получава свето кръщение от свещеник Марин Караджов - вуйчо на неговата майка.

Архимандрит Серафим (Алексиев) в „Спомените за свещ. Евстати Янков“ разказва следното:

„Семейството, в което отрасъл отец Евстатий било много бедно – не защото за него нямало добър поминък, а поради пиянството на бащата. Той бил умен, паметлив, способен човек. Владеел отлично църковното пеене. По занаят бил общар и изкарвал добри пари, но ги пропивал. Децата му ходели дрипави и боси. Майка-

та с неимоверен труд едва успявала да ги нахрани и закърпи. Мария не вземала Евстатий със себе си на църква, защото детето било много дрипаво. Сама дълбоко вярваща, тя ще иде в храма, а него ще затвори вкъщи. Но ето, на един Велики петък то успяло някак си да избяга от дома си и отишло направо в църквата. Като влязло вътре и видяло в средата изправен кръста, на който висял Иисус Христос, детето се сепнало. Гледката го поразила. То се изпълнило с такава любов към страдащия Иисус Христос и му станало тъй болно, че извикало от жалост: „Ох, какво са Му сторили! Защо са Го тъй наказали?“

Свещеникът отец Марин Караджов (той бил много

добър), като видял малкия Евстатчо тъй пребледнял, погалил го по главичката и го попитал: „Какво, мило, ти стана?“ И щом разбрал мъката на детето за Иисуса Христа, обяснил му както можал защо е повесен Спасителят на кръста. Такова умиление и любов към Христа избликували от чистото сърце на това 4-5 годишно дете, че възрастните се трогнали. Оттогава тази му любов към Христа никога не го напускала и все повече се разгаряла у него. Никой вече не бил в състояние да му попречи да отива в храма. Детето пристигало там всякога преди свещениците. Бил винаги в олтаря или на певницата. С блестящата си памет научил наизуст

много молитви само от слушане. Толкова бил кротък и мил, че всички го заобичали. Когато Евстатий станал на дванадесет години, той не можел вече редовно да посещава богослужението, защото трябвало да си изкарва прехраната като ратай. Парзирал се да пасе муле и да събира и кара дърва заедно със свои другарчета. Майката чувствувала, че на първородния ѝ син, Бог е отредил по-особен път в живота и затова решила да му помогне да се изучи и да стане свещеник. Тя била проста жена, но обичала науката и казвала за Евстатий: „Колкото и да сме бедни, но до трети клас ще го изуча.“ И наистина, с големи лишения той завършил прогимназия. След това за него било вече невъзможно да остане въщи. Като най-голямо от децата, трябвало да си потърси хляба другаде. Постъпил като слуга в Асеновград. И тук, всяка свободна минута използвал, за да отива в църквата. Това не останало скрито за господарите му. Те го обикнали за честното му слугуване и го пускали всяка неделя и в празник да посещава богослуженията. Той пък все гледал да застане на певницата и да помага на певците. Тъй минали две години. По това време митрополит Теодосий посетил в Асеновград храма „Св. Георги“ и чул Евстатий да пее „Отче наш“. Пеенето му направило силно впечатление и той запитал кое е това момче. Запознал се с него, харесал го и го взел със себе си в София, защото имал нужда от иподякон. Евстатий придружавал владиката във всичките му обиколки и му прислужвал. В свободното си време духовникът го учел на правилно славянско четене, на пеене и на правилно говорене и писане. Много мъмрения преглътнал Евстатий от стария дядо Теодосий, но му бил благодарен, понеже усвоил от него много ценни неща. ...“ На 20 г. станал ученик в певческото училище към Бачковския манастир. “Понеже бил много беден и нямал откъде да внесе полагаемата се такса, той започнал да клисарува и слугува в манастира. Бил добросъвестен във всичко.... По това

време тук дошъл архиерейският наместник от Асеновград отец иконом Владимир Димитров, голям любител на хубавото пеене. Като чул младия Евстатий да пее, той тъй се пленил от гласа и от майсторството му, че решил да го вземе със себе си. Евстатий се съгласил и заминал за Асеновград. Станал певец при църквата „Св. Атанасий“. Започнал да „печели“. Разбира се, заплатата била толкова малка сума, че тя можела да стига само на човек крайно скромен като него. Той се хранел в най-простата гостилница, ядял всеки ден само фасул, харчел го за най-необходимото, а малкото останали пари спестявал, за да може по-нататък да следва за свещеник, което било заветната му мечта. От Асеновград до Чепеларе разстоянието е 55 км. Той редовно го изминавал пешком, когато си отивал в отпуска, за да не дава пари за превозно средство.“ На 26 г. постъпил в Священническото училище в Бачковския манастир, което успешно завършил. След 2 г. бил ръкоположен за дякон, а през следващата година – за свещеник в Чепеларе. Междувременно „се оженил за една благочестива и добра учителка от Чепеларе – Тодора Найденова, която водела духовен живот и се отличавала със скромност и голяма музикалност. С помощта на своята презвитера отец Евстатий основал женски църковен хор, на който тя била първата диригентка. Тодора била много умна, добра и скромна жена, и голяма молитвеница. На мнозина помагала с каквото можела. Като учителка тя оставила отлични спомени у своите ученици. След осемнадесет огдини съвместен живот презвитера Тодора починала от сърце, като оставила на отец Евстатий само един син – Симеон. Четири месеца преди това починала баба Мария, майката на отец Евстатий. Останал без най-близките до сърцето му и любими същества – майка и съпруга! Когато се връщал от църква, овдовелият отец Евстатий намирал детето си неумито, оцапано, окъсано и си казвал: „Как ще гледам аз това дете без презвите-

ра?!“ Но, слава Богу, с благодатната Божия помощ, той победил, като се предал на молитва и труд! Всичката къщна работа взел да си върши сам: перял, миел, метял, чистел, готвел, кравата си доял, квасел си млякото, биел си масло и непрестанно се молел. Той си имал в квартирата едно молитвено кътче – малка стая около 2.50 на 3 метра – и се уединявал често на молитва в нея. Наредил я с прекрасни икони, някои от които му били донесени чак от Света гора, държал там св. мощи, тамян, светена вода и нафора. В нея събрал и своите любими другари – книгите. Вечер, особено преди св. Литургия, дълго прекарвал там в молитва. Сина си Симеон, отец Евстатий дал в Пловдивската семинария. След като останал сам въщи, той още повече се предал на молитвен подвиг, на четене на словото Божие, на светоотеческите творения и житията на светците. Особено любим му бил св. Йоан Златоуст. Той го превеждал от руски на български и изписал десетина тетрадки от по 100 листа с негови беседи. Преди всяка служба усилено се готвел за проповед. Често плачел в молитвената си стаичка – било от умиление, било от благодарност към Бога, било в покаяно настроение. Навън пред хората той се държал винаги просто, естествено, приветливо и дори весело. Обичал шегите, но винаги се шегувал прилично, целомъдрено и умно. През целия си живот отец Евстатий се намирал под благодатното влияние на св. Йоан Кронщадски, чийто животопис с увлечение четял и на когото се стараел да подражава. Той си имал дневника на отец Йоан Кронщадски („Моят живот в Христа“) и не се отделял от него, четейки го всеки ден. Постът и молитвата били двете крила, с които се издигнал. Както свидетелствуват чепеларци, на много вдовици отец Евстатий помогнал, на много бедняци купил катъри, волове, крави, много сълзи изтрил и много гладни нахранил. Казват за него: „и само с пари ли помагаше той! Ами със съвети, с благи думи, с утехи! Колко души

е спасил от гибел, от отчаяние, от лош живот! Какво ли пътища бихме хванали, ако не беше той! Неговите думи силно разтърсваха човешката душа...Той служеше бързо, чевръсто, живо. Но създаваше голяма тържественост. С всичко това ни привличаше като магнит.“

Така продължил и след 9 септември 1944 г. Това станало причина през пролетта на 1952 г. да бъде арестуван от Държавна сигурност (ДС) и подложен на жестоки изтезания, вследствие на които починал на 20 април (същата година) на първия ден на Великден. Очевидец разказва за погребението: „Като че ли пренасяха мощи на светец. Всеки искаше да се докосне, да получи неговата благословия ... Процесията бе дълга около 500 м. Цялата нощ в дома му протече в бдение. Миряните, наред с духовниците, се надпреварваха да четат псалтир. Всички пееха пасхални песни. Като че ли беше пасхално богослужение!“ На следващия ден се беше стекъл народ от цялата околност. Не само християни, но и помаци със своите първенци бяха дошли да изпратят отец Евстатий. Без каквато и да е покана, присъствали и войници-трудоваци, родом от всички краища на България. Те били поразени от спонтанното участие на населението. Тленните останки на покойника били погребани край храма „Св. Атанасий“. Над гробната могила на Божия служител непрестанно гори и до днес кандилце, грижливо поддържано от признателните християни“.

Източници:

*<https://svparaskeva.com>, „Спомени за протоиерей Евстати Янков“, архимандрит Серафим (Алексиев) със съкращения; Спомените за свещ. Евстати Янков от неговия съратник архимандрит Серафим (Алексиев) са публикувани в сп. „Православно слово“, София, бр. 3 от 2002 г. Двамата отци били близки, много се тачели и уважавали. Имали се повече от братя.

Подготви: Миглена Стаматова

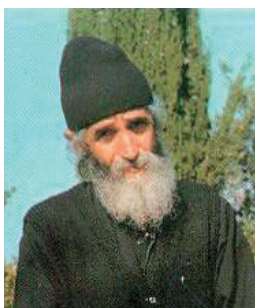

Светците и животните

ОРЕЛ И РИБА

Сtareцът Паисий разказвал: „Беше неделя. Чувствах се изтощен и си мислех, че би ми дошло добре, ако изям малко риба. Прииска ми се да си хапна рибка не от лакомия, но като лек срещу изтощението. След това трябваше да отида в съседната килия. На връщане видях голяма птица, която приличаше на орел. Тя полетя толкова ниско над земята, че се наведох, за да не ме удари и бързо влязох в килията. Скоро след това отново

ми се наложи да изляза. На мястото, където птицата се беше снишила, видях голяма риба, тя лежеше на брега и се огъваше. Спрях се, прекръстих се, благодарих на Бога и вдигнах рибата. Но нима след таква чудо човек може да яде?“

За да не забрави за това чудно събитие и винаги да помни, че Бог има Промисъл за всеки един от нас, stareцът Паисий изобразил на дървеното гръбче на леглото си орел, който държи в ноктите си голяма риба.

Историч от Патерика

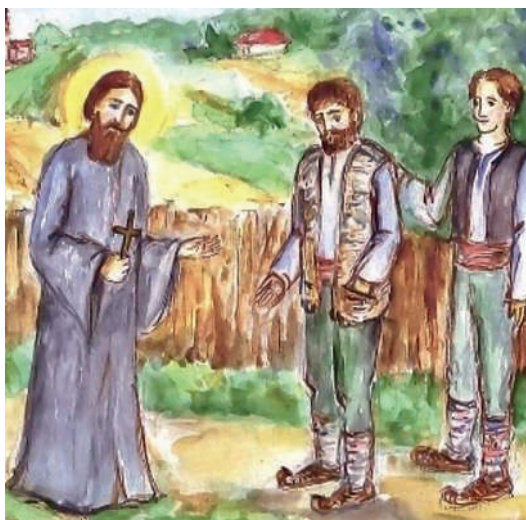
ЗА НОСЕНЕТО НА КРЪСТА

Свети Сава Сръбски минавал през селото и срещнал двама братя, които наскоро бил кръстил. Останал много изненадан, че никой от двамата не носи кръст на врата си, затова ги попитал:

– Къде са кръстовете, които ви подарих?
– Моят е вкъщи, в джоба на връхната дреха - отговорил по-възрастният.
– А моят съм го окачил на стената - рекъл по-малкият.

– Ех, благословени са джоба и стената, щом кръста ги пази, а вас кой ще пази, добри хора?

Християнин без кръст е войник без оръжие и къща без покрив.

Знаете ли, че:

Най-дълго управлявалият патриарх в света е свети Йоаким Пани (Велики), който бил Александрийски патриарх 81 години, от 1486г. до 1567г. Този забележителен човек е роден през 1448г. в Атина и живял 119 години.

Ето каква интересна история се разказва за него.

Веднъж, след установяването на османска власт в Египет, в Александрия настанали големи размирици между мюсюлманите, християните и евреите.

Стигнало се дотам, че патриарх Йоаким бил хванат и доведен пред новия управител на града, който го попитал: „Вярно ли е, че

във вашите писания е казано, че ако имате вяра колкото синапово зърно, ще кажете на тая планина да се премести оттука, и тя ще се премести?“ „Да“, отговорил леко смутен патриархът. „Тогава“, казал му управителят, „ако следващата седмица не видя това да стане, ще заповядам всички

християни да бъдат изстребени, за да спрат размириците по тези места!“

Патриарх Йоаким се видял в чудо. Заповядал на всички свои пасоми да си наложат пълен пост в продължение на една седмица, като не ядат нищо. Добавил и да не хранят също така своите домашни животни, та като ги види Бог

да страдат гладни, да се смили и над хората.

В уречения ден довели светител Йоаким пред управителя. Той вдигнал ръце и се помолил от цялото си сърце на Христос. В този момент станало силно земетресение и една огромна канара от близката планина се откъснала и се затъркаляла надолу. Управителят се уплашил и викнал: „Аман, стой, башпапаз,

спри я тая планина, че ще се търколи дотук и ще смаже целия град!“

Свети патриарх Йоаким отново се помолил, и земетресението престанало. Управителят се удивил на станалото и го отпратил, като се заклел занапред да пази живота, имота и честта на християните в Египет. А оттогава планината започнала да се нарича Дурдаг.

В текста има две непознати думи. За да разберете значението им трябва да решите задачите в табличките. Получените отговори ще съставят код. Замествайки всяка цифра в кода със съответната ѝ буква от азбуката ще откриете отговора на загадката.

Дурдаг означава:

— — — — — ,

— — — — — — — — — —

9+4+5=		
(7+10)-1=		
(4*5)-3=		
3*3=		
-----	-----	-----
4*4=		
(3*5)-3=		
11-7-3=		
8+6=		
(5*4)-11=		
7*2=		
3*5=		

Башпапаз означава:

— — — — — — — — — —

— — — — — — — — — —

8-4=		
2*6=		
11-10=		
(3*3):3=		
(3*3)-3=		
7*2=		
-----	-----	-----
9*2=		
(1+7)-5=		
2+2+2=		
(4*5)+6=		
3*2=		
7+7=		
3*3=		
(5*2)+1=		

А Б В Г Д Е Ж З И Й К Л М Н О П Р С Т У Ф Х Ц Ч Ш Щ Ъ Ы Ю Я
1 2 3 4 5 6 7 8 9 10 11 12 13 14 15 16 17 18 19 20 21 22 23 24 25 26 27 28 29 30

14	1	23	9	15	14	1	12	14	15	*	30	18	19	9	6	*	14	1

16	12	6	13	6	19	15	*	6	3	6

Какво е Акаса? За да разбереш какво представлява това ястие, замени цифрите с букви от българската азбука.

3	1	17	6	14	15	*	19	6	18	19	15	*	8	1	*	16	9	19	11	9

„КАМЪКЪТ, КОЙТО ОТХВЪРЛИХА ЗИДАРИТЕ, ТОЙ СТАНА ГЛАВА НА ЪГЪЛА“ (МАТЕЙ 21:42)

Реднѣж, докато Иисус Христос поучавал народа в храма, към Него пристѣпили първосвещениците и стареите народни, и Го попитали: „С каква власт вършиш всичко това?“ Те не харесвали Христовото учение и не приемали, че Иисус е Спасителят, за когото се говорело в писанията им. Тогава Христос разказал следната притча:

Един човек насадил лозе. Оградил го с плет, изкопал в него лин и съградил кула. Той предал лозето си на работници – лозари, които да се грижат за него, и си отишъл. Когато наближил гроздобер, стопанинът на лозето изпратил слугите си при лозарите, за да приберат плодове му. А те вместо да им дадат плодове, ги набили и изгонили. Господарят на лозето пак изпратил слуги, но и с тях наетите работници сторили същото. Най-сетне той решил, че ако при тях отиде неговия син, вероятно от него те ще се засрамят. Но ло-

зарите, като видели сина му, започнали да си говорят помежду си, че ако го убият, може да присвоят наследството му. И като го уловили, извели го извън лозето и го убили.

Нека да разтълкуваме тази притча известна, като притча за лозето и лозарите злодеи. Господарят на лозето всъщност е Бог. Лозето представлява израилския народ, а наетите лозари са първосвещениците и народните стареи, които всъщност са първенците и водачите на народа. Изпратените слуги са старозаветните пророци. А синът на господаря на лозето е Божият Син – Господ Иисус Христос.

Израилските първенци – лозарите, на които Бог дал лозето Си – израилския народ, за да се грижат за него, не се оказали достойни и добри управители за народа си. Те не само, че не дали плодове, а извършвали зло, като биели изпратените от господаря слуги – светите пророци. Никой от пророците не бил приет подobaва-

що от израилските водачи. Те били оскърбявани, гонени, пребивани и избивани от тях, също като лозарите, които биели и гонели слугите, изпратени от господаря на лозето. Най-сетне, когато Бог изпратил и Своя Син – наследникът на лозето, за да събере плодовете от него, т.е. да поучи народа и да го спаси от греховете му, първенците извършили най-страшно злодеяние – убили Го, за да присвоят наследството Му.

След като разказал притчата, Христос попитал първосвещениците и стареите народни: „И тъй, като си дойде господарят на лозето, какво ще направи на тия лозари?“ (Мат. 21:40). Те Му отговорили така: „злодейците ще погуби зле, а лозето ще даде на други лозари, които ще му дават овреме плодовете“ (Мат 21: 41). Иисус им казал: "нима не сте никога чели в Писанията: камъкът, който отхвърлиха зидарите, той стана глава на ъгъла. Затова казвам ви, че царството Божие ще се вземе от вас и ще се даде на народ, който принася плодове му“ (Мат. 21:42-43). Думите, с които главните свещеници и книжниците отговорят на въпроса на Иисус за това, какво ще направи стопанинът на лозето, са осъждане на самите тях, както потвърждава и Христос, като цитира пророческите

думи на свети цар Давид от Псалом 118 – стих 22: "камъкът, който отхвърлиха зидарите, той стана глава на ъгъла". Този камък, който отхвърлят зидарите е специален. В древността той бил наричан крайъгълен камък, защото бил поставян в ъгъла на сградата по време на нейния строеж. Той вършел най-важната роля за здравината и устойчивостта на постройката. Иисус Христос е този крайъгълен камък, който зидарите – водачите на Израил не избират, а захвърлят. Той става Глава на ъгъла, тоест Иисус е главният крайъгълен камък на Църквата. Думите на Христос: „царството Божие ще се вземе от вас и ще се даде на народ, който принася плодовете му“, са изводът от тази притча. Израилският народ – лозето, не дало плод под грижите на злите лозари – израилските водачи, затова то ще бъде отнето от тях и ще бъде дадено на народ, който принася плодове на Небесното Царство. Този друг народ са християните. Божието лозе става Христовата Църква. Новите лозари – това сме всички ние, християните. Но и от нас, както и от израилтяните, се изисква да принасяме навреме добри плодове на Господаря на лозето.

Подготви: Филка Лефтерова

Интересно!

По времето, когато Иисус Христос живеел на Земята, типичното еврейско семейство в ежедневието си се хранило почти изцяло с растителна храна и риба. Имало много смокини, грозде, мед, маслини, ечемик, пшеница. Хлябът бил основната храна на евреите.

Месото било деликатес, който сервирали на големи празници или предлагали на особено почетни гости. В горещия климат не било възможно месото да се съхранява свежо за дълго време.

Оцвети

Усмихни се

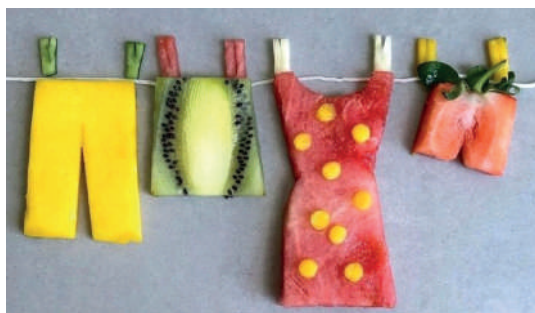
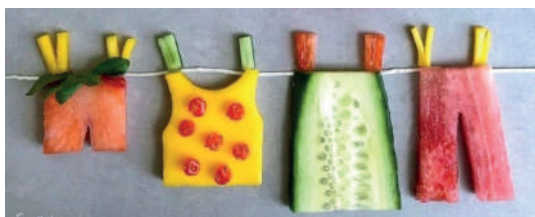

В зоопарка:
 — Мамо! Купи ми слон!
 — А с какво ще го храним?
 — С нищо! Тук пише: "Строго забранено е да се храни слона!"

— Влади, строго ти забранявам да играеш с Павел! Той е лошо момче.
 — Мамо, а аз добър ли съм?
 — Да, ти си много добро момче.
 — Тогава може ли Павел да играе с мен?

Мони влиза в класната стая с голямо закъснение.

— Защо закъсняваш?
 — Нападна ме един батко!
 — О, Боже! Направи ли ти нещо?
 — Да. Открадна ми домашното...

ГЪОЗЛЕМЕ ИЛИ БАНИЧКА НА САЧ

Рецептата за тези вкусни банички произхожда от Турция. Приготвя се по традиция от ръчно точени кори, които се сгъват във формата на правоъгълник и са пълнени със сирене и яйца. Пекат се на сач – първо от едната страна, докато се появят малки черни точки „гъоз“ – от турски „око“ и след това се обръщат от другата страна. След изпичане се намазват обилно с масло. Пренесена от турската кухня, рецептата е широко възприета в България, като вариантите за приготвяне на гъозлеме са различни.

Предлагам ви нашата семейна рецепта, която научих от свекърва си, която пък

от своя страна е научила от своята свекърва, но с разликата, че сами са точили корите за баничките. Днес, за по-голямо удобство и бързина, можем да използваме готови кори. За печенето ни трябва дебел тиган, аз използвам оребрен, със скара ефект.

Необходими продукти за осем гъозлеме:

1 пакет кори за баница, за предпочитане от дебелите, тези с които работя съдър-

жат осем кори;

4-5 яйца;

300-400 гр. сирене или извара;

70 гр. масло и 70 гр. олио, като двете мазнини се смесват.

Разбиваме яйцата и към тях натрошаваме сиренето. Взимаме една кора и я

намазваме с мазнина, загръщаме на половина, прибавяме две, три лъжици от плънката и сгъваме на правоъгълник. Поставяме я да се пече на предварително загретия и намазан тиган. Когато се получат кафявите петна или в

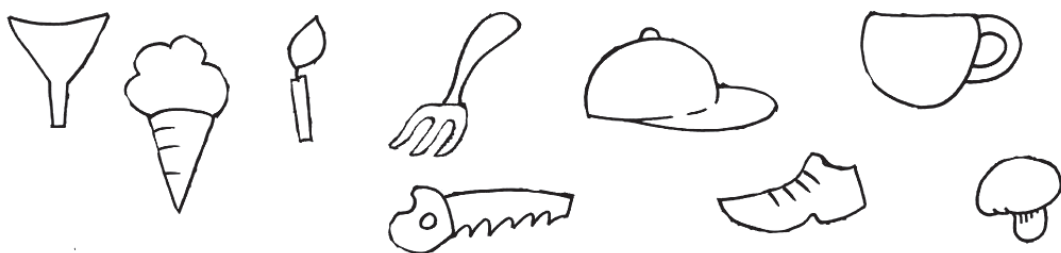
нашия случай резки, обръщаме гъозлемето от другата страна и печем до готовност. След като извадим готовата баничка, я

намазваме обилно с мазнина, за да поемат корите и да стане мекичка. И така, докато свършат корите и плънката. Гъозлемето си подхожда много добре с чашка студено айрянче.

Като допълнение мога да ви предложа – да експериментирате с различни видове плънка, като спанак, картофи, кайма, гъби и въобще, каквото ви харесва.

Подготви: Десислава Моллова

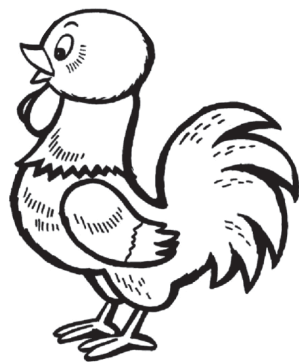
Намерете посочените в рамката предмети
на картинката с котето. Оцветете.

За най-малките

ПЕТЛЕТО, КОТАРАКА И МИШЛЕТО

ЖАН ДЬО ЛАФОНТЕН

Къде си бил целия ден, скитнико? – запита майката сина си, едно живо и май много любопитно мишле.

–О, мамо, не ми се карай! – каза мишлето, като вдигна острата си муцунка. – Да знаеш колко много неща имам да ти разказвам!

–Обзалагам се, че си извършил някоя от твоите лудории, а, безделнико?

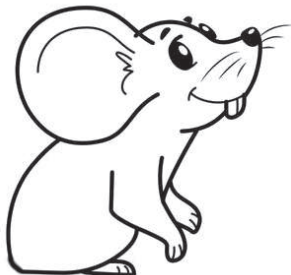
–Не, не, мамо! Слушай. Тая сутрин излязох от избата. Като си подтичвах по двора, изведнъж забелязах две животни, които не бях виждал досега.

–Господи! – прекъсна го изплашената майка мишка. – Какви бяха те?

–Не знам. Едното, с войнствен вид, имаше на главата си яркочервен шлем, гласът му беше остър и дързък. Какво грозно животно! Очите му бяха кръгли и зли. От време навреме разперваше над бедрото си някаква особена ръка, облечена с пера и попрехвъркваше.

–А! – възкликна майката мишка, като въздъхна с облекчение. – Ти си видяло петела! А другото животно какво беше?

–О, другото животно беше много хубаво! – каза с въздушевление неопитното мишле. – Кожата му беше от гладко кадифе, опашката му дълга и мека, имаше уши и мустаци като нас!

Ако онова грозно животно не беше ме изплашило ненадейно с дрезгавото си провикване, веднага щях да се затичам натам и да се хвърля в прегръдките му! Ала аз бързо побягнах и ето ме тук!

–Клетото ми дете, добре, че си се отървало! – каза майката мишка. – Животното, което ти е харесало, крие под кадифето на краката си железни нокти – то е било котката, нашият ужасен враг, който всеки ден изяжда много любопитни и неопитни мишки като тебе.

–Бррр... – извика мишлето разтреперано. – Ами другото, грозното животно?

–Това, което ти наричаш грозно животно, е било едно невинно петле. Вярно е, че то се надува с пернатата си опашка и с червения си гребен, който прилича на шлем, но всъщност то е безобидно животно... Както виждаш, никога не бива да се доверяваш на външността, мишле мое!

Интересно!

Петелът събужда всички на село при изгрев слънце, а кой и кога събужда животните в гората сутрин?

Нарисувай гребенче на петлето и опашка на мишлето и оцвети.

ЯГУАРУНДИ

В света съществуват толкова много удивителни видове котки, но ягуарунди е един от най-странните представители на семейство коткови. Това екзотично животно, което прилича едновременно на малка пума и голяма златка, изглежда толкова дружелюбно! Но ягуарунди е непредсказуем хищник, който дълго време озадачавал зоолозите и предизвиквал горещи спорове помежду им.

Въпреки че по своите размери ягуарунди е хищник, съпоставим с домашните котки, в домашна среда той може да се окаже доста опасен член на човешкото семейство. Силният инстинкт на

ловец подтиква миловидния ягуарунди да преследва не само мишки, но и големи домашни птици като пуйки и патици.

Някои любители на животни успяват да намерят общ език с ягуарунди, като дори са готови да вземат късоухата котка за домашен любимец. Наистина, екзотичните котки се адаптират лесно към неестествената среда в съжителство с хората, но те изискват активен начин на живот,

който им позволява да се намират в движение във всяка една минута.

Външният вид на тези котки е необичаен – природата ги е дарила с дълги тела, малки глави, със силна и издължена шия. Окраската на козината на ягуарунди преобладава в топли сивкаво-кафяви или рижави тонове. Тази разлика в цветовете дълго време заблуждавала зоолозите, които смятали, че рижавите ягуарунди

са отделен вид животни, които дори нарекли котки ейра.

Но всичко се изяснило, когато учените се натъкнали на двойка котки съответно в сиво-бежов и рижав цвят на козината. Тогава котките ейра били премахнати от световния списък на коткоподобни и учените продъл-

жили да изучават удивителния звяр ягуарунди

Поводите за удивление от ягуарунди са предостатъчно. Тези необикновени котки са способни да издават огромно количество звуци. В репертоара им присъства не само обикновеното котешко мяукане, но и доста странно чуруликане и звуци, наподобяващи свистенето на свирка.

Още по-необичайни са кулинарните

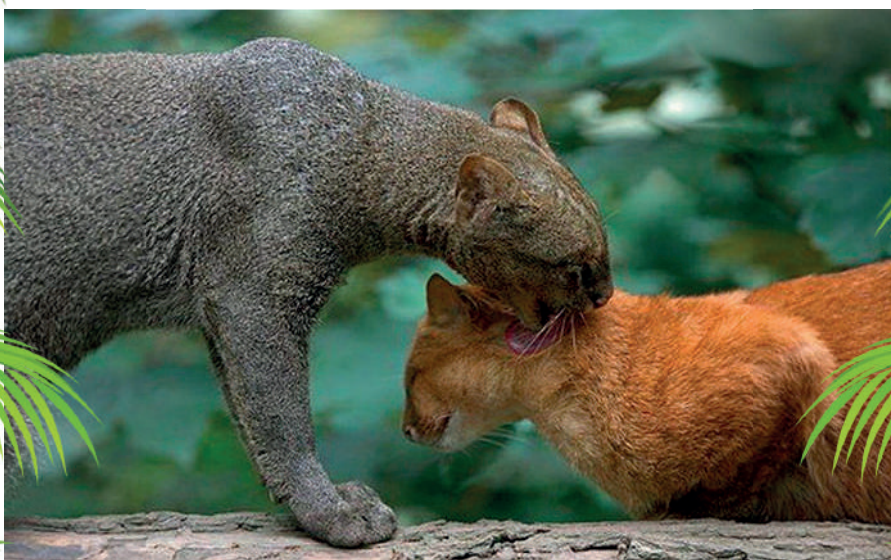

пристрастия на ягуарунди. Представителите на този животински вид са хищници, но са всеядни в буквалния смисъл на думата. Като всеки голям хищник, котките ягуарунди се хранят с дребни бозайници, гущери и обичат да ходят на риболов. Но ако уловът се окаже неудачен, зверовете не се отчайват – просто хапват малко... грозде, банани или праскови.

Ягуарунди не само яде плодове, но и общува с маймуните, координирайки се с тях по

време на грабителски набези. Котките с удоволствие участват в кражби, грабвайки онова, което се е изплъзнало от ръцете на маймуните. В някои случаи хищниците не се свенят и да проверяват какво се крие в контейнерите за отпадъци в покрайнините на малко населените места.

Ягуарунди живеят в горите на южните части на Северноамериканския континент и почти на цялата територия на Централна и Южна Америка.

СЪДЪРЖАНИЕ

ВЕЛИКДЕН	1
ЗАЩО В ПРОДЪЛЖЕНИЕ Н НА 40 ДНИ СЛЕД ВЪЗКРЕСЕНИЕ	
ХРИСТОВО СЕ ПОЗДРАВЯВАМЕ С „ХРИСТОС ВОСКРЕСЕ“	1
ОЦВЕТЕТЕ	2
УДИВИТЕЛНАТА ИСТОРИЯ НА ЛОНГИН СТОТНИК	3
ВЪЛШЕБНАТА ХРАЛУПА	10
СВЕТИ ЛУКА ВОЙНО - ЯСЕНЕЦКИ	11
ЛАБИРИНТ	17
ИКОНИ ЗА НЕЗРЯЩИТЕ ХОРА	18
МОЛИТВА	19
МЪРЗЕЛИВКА	20
ОТЕЦ ЕВСТАТИ ЯНКОВ	22
ОРЕЛ И РИБА	25
ЗА НОСЕНЕТО НА КРЪСТА	25
ЗНАЕТЕ ЛИ, ЧЕ:	26
„КАМЪКЪТ, КОЙТО ОТХВЪРЛИХА ЗИДАРИТЕ,	
ТОЙ СТАНА ГЛАВА НА ТЪГЪЛА“ (МАТЕЙ 21:42)	28
УСМИХНИ СЕ	30
ГЪОЗЛЕМЕ ИЛИ БАНИЧКА НА САЧ	31
ПЕТЛЕТО, КОТАРАКА И МИШЛЕТО	33
ЯГУАРУНДИ	34

РЕДАКЦИОНЕН ЕКИП:

Ставрофорен иконом Дончо Александров, Йоанна Калешева, Филка Лефтерова,
Миглена Стаматова, Десислава Моллова, Данаил Стаматов, Валя Марчелова

ДЕТСКИ ХОР – РЕПЕТИЦИИ

Всяка събота от 10:30 до 11:30ч.

Ръководител: Евгения Григорова

НЕДЕЛНО УЧИЛИЩЕ ЗА ДЕЦА

Всяка неделя от 10:00 до 11:00ч.

Ръководител: Лора Бахдикян-Мариянова

ШКОЛА ПО ИКОНОПИС ЗА ДЕЦА

Всяка неделя от 11:30ч. до 12:30ч.

Ръководители: Катя и Младен Костадинови

ШКОЛА ПО АКТЬОРСКО МАЙСТОРСТВО

Всяка неделя от 12:30 до 13:30ч. Ръководители:

Стефан Златарски,

Мариета Златарска

ЗАПИСВАНИЯ В ХРАМА

ЗАНИМАНИЯТА СА БЕЗПЛАТНИ И СЕ ВОДЯТ ОТ СПЕЦИАЛИСТИ

Храм „Св. Атанасий“, гр. Варна, ул. „Граф Игнатиев“ 19, тел: 052/ 63 97 16

facebook: храм „Свети Атанасий“ Варна

www.sv-atanasii-varna.org

www.kambankabg.com

Откройте 10^{-е} различия.

Разпространява се безплатно